

PROLOGAS

Judančiojoje būdoje buvo tamsu. Gaujos vadas girdėjo letenų krebždesį ir juto glotnų greta stovinčio šuns kailį, bet nematė nieko. Jo šnerves užplūdo šunų kvapas, pro kurį skverbėsi degėsių smarvė.

Gaujos vadui buvo nejauku tupėti ant tirtančių grindų, bet judančioji būda sustojo. Jis išgirdo žmonių balsus lauke. Kai kuriuos žodžius suprato. „Gaisras... budėti... sarginiai šunys.“

Gaujos vadas užuodė žmonių baimės kvapą ir karčiai saldų nupjautų medžių kvapą. Prisiminė, kaip buvo čia atgabentas vakar vakare, užvakar vakare, daugiau vakarų nei keturios jo letenos. Kartu su visa gauja jis naršė plotą, kruopščiai tikrindamas, ar neužuos įsibrovėlių, pasiruošęs juos išvyti.

Šuo tyliai suurzgė, iššiepęs aštrius dantis. Gauja stipri. Šunys pajėgus vytis ir žudyti. Jie trokšta šilto kraujo ir prieš galą siaubu trenkiančio grobio. Deja, jie uždaryti į aptvarą, ėda, ką jiems numeta žmonės, ir paklūsta žmonių įsakymams.

Šuo atsistojo ant galingų kojų ir paklibino duris, trenkdamas į jas didžiule juoda su gelsvai rudais lopais galva. Garsiai – uždaroje erdvėje jo balsas skambėjo dar garsiau – sulojo:

– Lauk! Gauja, lauk! Dabar lauk!

Kiti gaujos nariai atitarė:

– Gauja, lauk! Gauja, bėk!

Jie sulaukė atsako – judančiosios būdos durys atsilapojo. Prietemoje gaujos vadas išvydo žmogų, rėkiantį įsakymą.

Vadas iššoko pirmas, prie pat rąstų krūvos, sukrautos vidury aptvaro. Iš po jo letenų pakilo pelenų ir suodžių dūmelis. Įkandin plūstelėjo gauja – juodų ir rudų kūnų banga.

– Gauja, įkandin! Gauja, įkandin! – lojo jie.

Vadas neramiai tapeno palei tvorą, skiriančią juos nuo miško. Už tvoros vienas į kitą rėmėsi ar gulėjo ant žemės apdegę medžių kamienai. Tolėliau vėjyje šlamėjo nenukentėjusių medžių užtvara.

Iš tirštos lapų paunksnės sklido viliojantys kvapai. Šuo įsitempė kaip styga. Tenai, miške, pilname grobio, gauja galėtų laisvai bėgioti. Ten nebūtų žmonių, kurie juos priištų grandinėmis ar jiems įsakinėtų. Jie maitintųsi tiek kartų, kiek norėtų, nes būtų stipriausi ir aršiausi.

– Laisvė! – sulojo vadas. – Gauja bus laisva! Netrukus!

Jis priėjo prie tvoros ir prispaudė nosį prie vielinio tinklo, traukdamas miško kvapus giliai į plaučius. Daugelio kvapų kaip gyvas nebuvo užuodęs, bet vieną pažinojo puikiai, stipresnį už kitus, priešo ir grobio kvapą.

Katės!

Atėjo naktis, pilnaties fone juodavo belapių medžių šakos. Tamsoje klaidžiojo šunys, tamsūs šešėliai naktį. Letenos tyliai tapeno per suodžius ir pjuvenas. Po žvilgiais gaurais raibuliavo raumenys. Akys spindėjo. Šunys lekavo, iškišę liežuvius, iššiepę aštrius dantis.

Gaujos vadas uodė tvoros apačią, ieškodamas tam tikros vietos priešingoje pusėje negu ta, kur nakvodavo žmonės. Prieš tris naktis jis aptiko siaurą duobelę po tvora. Iškart suprato, kad tai gaujos kelias į laisvę.

– Duobė. Kur duobė? – suurzgė jis.

Paskui pastebėjo vietą, kur žemė leidosi į daubą. Didžiule letena pradėjo kasti. Šuo pakėlė galvą ir sulojo gaujai:

– Čia. Duobė, duobė. Čia.

Jis ir pats jautė jų nekantrumą, aštrų it dygliai, karštą it grobio mėsa. Jie atsuoliavo pas jį, išgirdę lojimą.

– Duobė, duobė.

– Didesnė, bus didesnė, – pažadėjo gaujos vadas. – Netrukus pabėgsim.

Jis vėl pradėjo gremžti žemę iš visų liekno, raumeningo, galingo kūno jėgų. Grumstai lakstė į visas puses, duobė po vielos tinklo tvora platėjo ir gilėjo. Kiti šunys trainiojosi aplink, uosdami nakties orą, pilną miško kvapų. Jiems varvėjo seilės nuo minties apie šiltą aukos kūną, į kurį suleisį dantis.

Gaujos vadas liovėsi rausęs žemę ir pastatė ausis – ar neateina žmogus patikrinti, kur jie. Bet jo niekur nebuvo matyti, o kvapas atsklido iš toli.

Vadas prisiplojo prie žemės ir įsirangė į duobę. Jo kailis užkliuvo už tvoros apačios. Šuo smarkiai atsispyrė užpakalinėmis letenomis ir stūmėsi į priekį, kol išsiropštė iš duobės ir atsistojo miške už tvoros.

– Dabar laisvi, – sulojo jis. – Einam! Einam!

Duobė gilėjo su kiekvienu šunimi, prasispraudusiu ir atsistojusiu šalia vado tarp apdegusių medžių. Jie bidzeno tai šen, tai ten, kaišiodami snukius į duobes prie medžių šaknų ir žvelgdami į tamsą švytinčiomis šalta ugnimi akimis.

Kai paskutinis šuo išsikepurnėjo iš po tvoros, gaujos vadas pakėlė galvą ir pergalingai sulojo.

– Bėkit. Gauja laisva. Dabar bėkit!

Nusisukęs medžių pusėn, jis nušuoliavo, galingi raumenys judėjo ritmingai ir sklandžiai. Gauja plūstelėjo įkandin, miško naktį šmėkščiojo jų tamsūs pavidalai. „Gauja, gauja, – mąstė šunys. – Gauja pabėgo.“

Visas miškas buvo jų, o galvose sukosi tik viena mintis: „Žudyti! Žudyti!“

1 SKYRIUS

Ugniaširdžiui plaukai pasišiaušė iš įniršio. Jis negalėjo patikėti savo akimis, spoksodamas į naująjį Šešėlio klaną vadą, stovintį ant Didžiosios uolos. Matė, kaip tas katinas sukinėja didžiulę galvą iš vieno šono į kitą. Raumeningas, kailis blizga, o gintarinės akys pergalingai švyti.

– Tigro Nagas! – supurškė Ugniaširdis. Jo senas priešas – katinas, ne kartą bandęs jį nužudyti – ką tik tapo viena galingiausių miško kačių.

Aukštai virš Keturių medžių švietė pilnatis, ir ant keturių klanų kačių, atėjusių į susirinkimą, sruvo mėnesiena. Visus pribloškė žinia apie Nakties Žvaigždės, Šešėlio klaną vadą, mirtį. Bet nė viena šio miško katė nesitikėjo, kad naujuoju Šešėlio klanu taps Tigro Nagas, buvęs Perkūno klaną ginklanešys.

Greta Ugniaširdžio stovėjo nustėręs ir susijaudinęs Tamsiadryžis žėrinčiomis akimis. Ugniaširdis svarstė, ką galvoja juodas jo klaną katinas pilkais dryžiais. Išvytas iš Perkūno klaną, Tigro Nagas pakvietė drauge išeiti seną draugą, bet Tamsiadryžis atsisakė. Ar dabar neapgailestauja dėl savo sprendimo?

Ugniaširdžiui krito į akis Smėlio Audra, besibraunanti prie jo.

– Kas čia darosi? – prisiartinusi sušnypstė šviesi gelsvai ruda katė. – Tigro Nagas negali vadovauti Šešėlio klanui. Jis išdavikas!

Kelias akimirkas Ugniaširdis svyravo. Vos spėjęs prisijungti prie Perkūno klaną, jis išsiaiškino, kad Tigro Nagas nužudė ginklanešį Rudauodegį. Pats tapęs ginklanešiu, Tigro Nagas su valkatų gauja užpuolė Perkūno klaną stovyklą, ketindamas nužudyti vadą Melsvąją Žvaigždę ir užimti jos vietą. Už bausmę jis buvo išstremtas iš klaną ir miško. Negraži klaną vado gyvenimo istorija.

– Bet Šešėlio klanas nieko nežino, – priminė Smėlio Audrai Ugniaširdis, pritildęs balsą. – Nė vienas klanas nežino, tik mūsų.

– Tada privalai jiems pasakyti!

Ugniaširdis dirstelėjo į Aukštąją Žvaigždę ir Kreivąją Žvaigždę, Vėjo klaną ir Upės klaną vadus, stovinčius greta Tigro Žvaigždės ant Didžiosios uolos. Ar jie išklausys jį, jei jis papasakos, ką žino? Šešėlio klanas smarkiai nukentėjo nuo kraugeriško Sudužusios Žvaigždės vadovavimo, paskui į klaną įsisuko kažkokia liga, ir dabar jiems tikriausiai nerūpi, ką yra padaręs naujasis vadas, kad tik jis sustiprintų klaną.

Be to, Ugniaširdis pajuto palengvėjimą (nors jam ir buvo nesmagu), kad Tigro Nagas numalšino valdžios troškulį kitame klane. Gal Perkūno klanui nebereikės bėgti, kad jis juos vėl užpuls, o Ugniaširdis galės vaikščioti po mišką, nebesidairydamas per petį.

Tačiau, kovodamas su prieštarais jausmais, jis suprato, kad niekada sau nedovanos, jei leis Tigro Nagui paimti valdžią, net nepabandęs prieštarauti.

– Ugniaširdi! – Jis atsisuko ir pamatė Baltuolį, savo baltą ilgaplaukį mokinį, skutantį prie jo sykiu su Pelės Kailiu, nedidele liauna ruda kare. – Ugniaširdi, taip ir stovėsi, tegul ta lapės spira tampa vadu?

– Tyliau, Baltuoli, – įsakė Ugniaširdis. – Žinau. Aš...

Jis nutilo, nes Tigro Nagas ant Didžiosios uolos žengė į priekį.

– Man malonu būti susirinkime su jumis šią naktį. – Didžiulis rainis kalbėjo ramiai ir valdingai. – Aš esu naujasis Šešėlio klanas vadas. Nakties Žvaigždė neatlaikė ligos, nusiaubusios mano klaną, ir Žvaigždės klanas paskelbė mane jo įpėdiniu.

Aukštoji Žvaigždė, juodmargis Vėjo klanas vadas, atsisuko į jį.

– Sveikas atvykęs, Tigro Žvaigžde, – sukniaukė jis, pagarbiai linktelėdamas. – Telydi tave Žvaigždės klanas.

Kreivoji Žvaigždė pritariamai sukniaukė, o naujasis Šešėlio klanas vadas dėkodamas palenkė galvą.

– Dėkoju už sveikinimus, – atsakė Tigro Žvaigždė. – Man garbė stovėti čia greta jūsų, nors norėčiau, kad aplinkybės būtų kitokios.

– Palauk valandėlę, – pertraukė jį Aukštoji Žvaigždė. – Mūsų čia turi būti keturi. – Jis pažvelgė žemyn į kačių jūrą. – Kur Perkūno klanas vadė?

– Eik. – Ugniaširdžiui kažkas niuktelėjo į šoną, ir jis atsisukęs išvydo Pūgą, prisidėjusį prie kitų Perkūno klanas karių. – Užmiršai, kad pavaduoji Melsvają Žvaigždę?

Ugniaširdis linktelėjo, staiga netekęs žado. Jis pritūpė ir pasiruošė šuoliui. Po širdies tvinksnio jau ropštėsi ant Didžiosios

uolos. Atsistojo šalia trijų vadų, ir nuo neįprasto vaizdo jam trumpam užgniaužė kvapą. Jis stovėjo aukštai virš daubos, žiūrėdamas į šviesos ir šešėlių kaitą ant kačių apačioje, mėnesienai skverbiantis pro keturių didžiulių ažuolų šakas. Ugniaširdis sudrebėjo, išvydęs blyškų daugybės akių švytėjimą.

– Ugniaširdi? – Jis pakėlė akis, išgirdęs Aukštosios Žvaigždės balsą. – Kodėl tu čia? Kas nors atsitiko Melsvajai Žvaigždei?

Ugniaširdis pagarbiai nulenkė galvą.

– Mūsų vadė per gaisrą prisikvėpavo dūmų ir dar per silpna keliauti. Bet ji pasveiks, – skubiai pridūrė. – Nieko rimto.

Aukštoji Žvaigždė linktelėjo, o Kreivoji Žvaigždė irzliai įsiterpė:

– Ar kada nors pradėsime? Tik švaistome mėnesieną.

Nelaukdamas atsakymo, šviesus rainas Upės klanas vadas sukniaukė, skelbdamas susirinkimo pradžią. Kai kačių kuždesys apačioje nuščiuvo, jis paskelbė:

– Visų klanų katės, sveikos atvykusios į susirinkimą. Šiąnakt prie mūsų prisidėjo naujas vadas, Tigro Žvaigždė. – Jis mostelėjo milžinui kariui uodega. – Tigro Žvaigžde, ar tu pasiruošęs kalbėti?

Mandagiai jam linktelėjęs, Tigro Žvaigždė žengė į priekį ir kreipėsi į susirinkusias kates.

– Stoviu čia prieš jus Žvaigždės klanas valia. Nakties Žvaigždė buvo didis karys, bet jis buvo senas ir neturėjo jėgų kovoti su liga, kai susirgo. Jo ginklanešys Gargažius irgi krito.

Ugniaširdis pajuto, kaip jam iš nerimo kratosi kailis. Klanas vadai gaudavo devynias gyvybes, nuėję pasitarti su Žvaigždės

klanu prie Mėnulio akmens, o Nakties Žvaigždė tapo vadu vos prieš kelis metų laikus. Kur dingio jo devynios gyvybės? Negi Šešėlio klaną ištikusi liga buvo tokia baisi, kad atėmė jas visas?

Žiūrėdamas žemyn, Ugniaširdis pastebėjo Varvanosį, Šešėlio klando vaistytoją, tupintį nuleista galva. Ugniaširdis nematė jo snukučio, bet katinas buvo susitraukęs, tarsi būtų labai nelaimingas. Turbūt jam skaudu, pamanė Ugniaširdis, nes jo įgūdžių vadui išgelbėti nepakako.

– Žvaigždės klanas atvedė mane į Šešėlio klaną, kai jam buvo sunkiausia, – dėstė Tigro Žvaigždė nuo Didžiosios uolos viršūnės. – Per mažai kačių liko gyvos, nebuvo kam medžioti žindančioms valdovėms ir senoliams arba ginti klaną, nė vienas karys nebuvo pasiruošęs perimti vadovavimo. Tada Žvaigždės klanas davė Varvanosiui pranašingą ženklą, kad klanas gaus didį vadą. Prisiėmė visais mūsų protėviais kariais, kad aš tapsiu tuo vadu.

Akies krašteliais Ugniaširdis pastebėjo, kad Varvanosis nesmaigia muistosi. Kažkodėl jis labai nusiminė, išgirdęs žodžius apie pranašingą ženklą.

Staiga Ugniaširdis suprato, kad jo užduotis pasidarė daug sunkesnė. Žvaigždės klanas davė ženklą, vadinasi, pats išrinko Tigro Žvaigždę naujuoju Šešėlio klando vadu. Be abejo, ne tik Ugniaširdis – nė viena katė nedrįstų suabejoti šiuo sprendimu. Kad ir ką jis sakytų, atrodys, kad priešinasi protėvių karių valiai.

– Žvaigždės klando dėka, – kalbėjo Tigro Žvaigždė, – aš atsi-vedžiau kitų kačių, įrodžiusių, kad jos mielai medžios naujam savo klanui ir kovos už jį.

Ugniaširdis gerai žinojo, kokias kates Tigro Žvaigždė turi omeny – valkatų gaują, kuri užpuolė Perkūno klando stovyklą! Vieną jis matė po Didžiąja uola – milžinišką gelsvai rudą katiną, kuris tupėjo, apsimyniojęs letenas uodega. Kai Ugniaširdis matė jį pastarąjį kartą, šis katinas grūmėsi su Rainasnukė, bandydamas įsiveržti į Perkūno klando augyklą. Keista, bet kai kurie valkatos užaugo Šešėlio klane ir palaikė žiaurųjį vadą, Kreivauodegį. Jie buvo išvaryti sykiu su vadu, kai Perkūno klanas atėjo engiamam klanui į pagalbą.

Aukštoji Žvaigždė žengė į priekį, jo akyse šmėkstelėjo abejonė.

– Kreivauodegio sąjungininkai buvo žiaurūs kraugeriai, kaip ir jis pats. Ar išmintinga grąžinti juos į klaną?

Ugniaširdis suprato Aukštosios Žvaigždės būgštavimus, nes kaip tik šios katės buvo išvariusios Vėjo klaną iš jo valdų ir beveik jį sunaikinusios. Jis susimąstė, ar daug Šešėlio klando kačių susirūpinusios. Šiaip ar taip, Kreivauodegio klanas nuo kruvinos savo vado valdžios nukentėjo ne ką mažiau už Vėjo klaną. Ugniaširdis nusistebėjo, kad klanas sutiko priimti nusikaltėlius.

– Kreivauodegio kariai pakluso jam, – ramiai atsakė Tigro Žvaigždė. – Kuris iš jūsų kitaip elgtųsi, vadui įsakius? Pagal kario garbės kodeksą, vado žodis – įstatymas. – Jis apsilaižė snukį. – Šios katės buvo ištikimos Kreivauodegiui. Dabar jos bus ištikimos man. Juodakojis, kuris buvo Kreivauodegio ginklanešys, dabar yra mano ginklanešys.

Aukštoji Žvaigždė vis dar žiūrėjo įtariai, bet Tigro Žvaigždė ramiai žvelgė jam į akis.

– Aukštoji Žvaigžde, tu turi teisę nekęsti Kreivauodegio. Jis padarė tavo klanui daug žalos. Bet leisk tau priminti, kad ne aš nusprendžiau priimti jį į Perkūno klaną ir juo rūpintis. Aš priešinausi tam iš pat pradžių, bet kai Melsvoji Žvaigždė užsispyrė jį priglauti, aš turėjau jį palaikyti, nes buvau ištikimas vadei.

Vėjo klanas vyravo, paskui linktelėjo.

– Tai tiesa, – sukniaukė jis.

– Tada viskas, ko aš prašau, – pasikliauti manimi ir duoti mano kariams galimybę įrodyti, kad jie geba laikytis kario elgesio taisyklių ir vėl ištikimi Šešėlio klanui. Žvaigždės klanas padedamas, aš pirmiausia pasirūpinsiu, kad Šešėlio klanas vėl klestėtų ir būtų stiprus, – prisiekė Tigro Žvaigždė.

Galbūt, viltinai pamanė Ugniaširdis, dabar, kai Tigro Žvaigždės troškimas išsipildė, jis iš tikrųjų taps didžiu vadu. Jis pasakė, kad nusikaltėliams reikia duoti dar vieną progą, gal pačiam Tigro Žvaigždei irgi galima taikyti šiuos žodžius. Tačiau Ugniaširdžiui vis tiek šiaušėsi plaukai. Jis vis dar norėjo paaiškinti Tigro Žvaigždei, kad Perkūno klanas ne jo letenose.

Jis taip giliai susimąstė, kad beveik nepastebėjo, jog Tigro Žvaigždė baigė kalbėti susirinkusiems klanams.

– Ugniaširdi? – sukniaukė Aukštoji Žvaigždė. – Nori ką nors pasakyti?

Ugniaširdis iš susijaudinimo gurktelėjo ir nupėdino į priekį. Uola po kojomis buvo vėsi ir lygi. Apačioje išvydo Smėlio Audrą ir kitas Perkūno klanas kates, lūkestingai žvelgiančias į jį. Šviesi gelsvai ruda katė žiūrėjo į jį spindinčiomis iš susižavėjimo akimis.

Ugniaširdis sukaupė drąsą ir prabilo. Jis neketino apsimetinėti, kad Perkūno klanas stovyklos gaisras nenusiaubė, bet nenorėjo sudaryti įspūdžio, kad klanas nusilpęs. Leopardo Kailis, Upės klanas ginklanešė, įdėmiai klausėsi. Kai Ugniaširdis dirstelėjo į ją, ji prisimerkė, tarsi kruopščiai vertintų jo žodžius. Upės klanas padėjo Perkūno klanui gelbėtis nuo gaisro, ir nė viena katė geriau už Leopardo Kailį nežinojo, koks klanas bejėgis.

– Prieš kelias aušras, – pranešė Ugniaširdis, – Medžių pjovykloje kilo gaisras ir nušlavė mūsų stovyklą. Žuvo Striukauodegis ir Lopiniuotis, ir klanas juos apgedėjo. Ypač didelės pagarbos nusipelnė Geltonoji Iltis. Ji grįžo į degančią stovyklą gelbėti Striukauodegio. – Jis nulenė galvą, prisiminimai apie senąją vaistytąją gniaužė gerklę. – Radau ją jos oloje ir buvau šalia, kai ji mirė.

Besiklausančios katės ėmė aimanuoti. Ne tik Perkūno klanas turėjo priežasčių gedėti Geltonosios Ilties. Ugniaširdis pastebėjo, kad Varvanosis tupi tiesus kaip mieta prarijęs ir žiūri aukštyne, o jo akys apsitraukusios sielvartu. Jis buvo Geltonosios Ilties mokinys, kai ji buvo Šešėlio klanas vaistytąja, dar neišvartyta Kreivauodegio.

– Mūsų naujoji vaistytąja bus Pelenė, – kalbėjo Ugniaširdis. – Melsvoji Žvaigždė prisikvėpavo dūmų, bet taisosi. Nė vienas kačiukas nenukentėjo. Mes atstatome stovyklą. – Jis neužsiminė, kad išdegusiame miško ruože beveik neliko grobio ir kad stovykla, nepaisant pastangų atstatyti jos sienas, vis dar neapsaugotą nuo užpuolikų. – Turime padėkoti Upės klanui, – pridūrė, pagarbiai

dirstelėjęs į Kreivąją Žvaigždę. – Jis priglaudė mus per gaisrą. Jei ne jų pagalba, būtų žuvę daugiau mūsų kačių.

Kreivoji Žvaigždė linktelėdamas padėkojo jam, ir Ugniaširdis neištvėręs vėl pasižiūrėjo į Leopardo Kailį. Upės klanų ginkla nešė nenukreipė nuo jo gintarinių akių.

Ugniaširdis nutilo įkvėpti ir atsisuko į Tigro Žvaigždę.

– Perkūno klanas pripažįsta Žvaigždės klanų sprendimą paskirti tave vadu, – sukniukė jis. – Tavo bendrai valkatos, bas tydamiesi po mišką, vogdavo grobį iš visų keturių klanų, taigi gerai, kad jie vėl priklauso vienam klanui. Tikimės, kad jie laikysis kario elgesio taisyklių ir neperžengs savo klanų teritorijos sienų. – Jam pasirodė, kad Tigro Žvaigždės akys šmėkstelėjo nuostaba, ir ryžtingai kalbėjo toliau. – Bet mes nepakėsime įsi brovimų į Perkūno klanų valdas. Net po gaisro esame pakankamai stiprūs išvairuoti bet kurią katę, kuri įkels leteną į mūsų teritoriją. Mes nebijome Šešėlio klanų.

Apacioje pritariamai sukniukė vienas ar du Perkūno klanų kariai. Tigro Žvaigždė šiek tiek palenkė galvą ir sunarėjo tyliai, kad galėtų išgirsti tik kitos katės ant Didžiosios uolos:

– Drąsūs žodžiai, Ugniaširdi. Šešėlio klanas nekelia jums grėsmės.

Ugniaširdis labai norėjo juo patikėti. Dekodamas nulenkę galvą ir žengtelėjo atgal. Jam pasakius kalbą, plaukai vėl prigludo iš palengvėjimo, ir jis ėmė klausytis Aukštosios Žvaigždės ir Kreivosios Žvaigždės, pasakojančių savo klanų naujienas – nauji mokiniai, nauji kariai, perspėjimas dėl daugiau dvikojų prie upės.

Kai oficialioji susirinkimo dalis buvo baigta, Ugniaširdis nušoko nuo uolos pas Perkūno klanų karius, susispietusių papėdėje.

– Gera kalba, – pagyrė Pūga.

Smėlio Audra pažvelgė į Ugniaširdį spindinčiomis akimis ir įsikniaubė snukučiu jam į kaklą.

Ugniaširdis skubiai lyžtelėjo jai skruostą.

– Laikas eiti, – sukniukė jis. – Atsisveikinkite ir, jei kuri katė paklaus, atsakykite, kad Perkūno klanui puikiai sekasi.

Katės proskynoje pradėjo skirstytis, nes visi keturi klanai susiruošė namo. Ugniaširdis pradėjo žvalgytis kitų savo klanų. Išvydo pažįstamą melsvai pilką pavidalą ir nušuoliavo per daubą prie jo.

– Sveika, Ūkana, – sukniukė jis. – Kaip gyveni? Kaip sekasi Pilkadryžiui? Šiąnakt jo čia nemačiau.

Pilkadryžis buvo pirmas Ugniaširdžio draugas Perkūno klane: juodu drauge mokėsi būti kariais. Bet paskui Pilkadryžis pamilo Sidabrinę Srovę, jauną Upės klanų karę, o ji atsivedė kačiukų ir numirė. Pilkadryžis paliko savo klaną ir su vaikais išėjo į Upės klaną. Nuo to laiko praėjo jau keli metų laikai, bet Ugniaširdis jo iki šiol ilgėjosi.

– Pilkadryžis neatėjo. – Upės klanų valdovė atsitūpė ir dailiai apsvyniojo letenas uodega. – Leopardo Kailis neleido. Ji įsiuto, kad jis taip elgėsi per gaisrą. Sako, kad širdies gilumoje jis vis dar ištikimas Perkūno klanui.

Ugniaširdžiui teko pripažinti, kad Leopardo Kailis, ko gero, teisi. Pilkadryžis jau klausė Melsvosios Žvaigždės, ar gali grįžti į Perkūno klaną, bet ji atmetė jo prašymą.

– Tai kaip jam sekasi? – pakartojo Ugniaširdis.

– Gerai, – sukniukė Ūkana. – Kačiukams irgi. Jis prašė manęs paklausti, kaip jūs gyvenat po gaisro. Sakai, Melsvoji Žvaigždė serga nesunkiai?

– Taip, nesunkiai, greitai pasitaisys. – Ugniaširdis stengėsi kalbėti įtikinamai. Melsvoji Žvaigždė iš tiesų atsigavo nuo įkvėptų dūmų, bet jau kelis mėnulus Perkūno klan vadės protas buvo aptemęs. Ji pradėjo abejoti savo sprendimais ir net savo karių ištikimybe. Tigro Žvaigždės išdavystė sukrėtė ją iki širdies gelmių, ir Ugniaširdis nerimavo, kaip ji reaguos į naujieną, kad jos ištremtas ginklanešys dabar – Šešėlio klan vadas.

– Džiaugiuosi, kad ji sveiksta, – sukniukė Ūkana, ir jis atsikvošėjo.

Ugniaširdis pakarpė ausimis.

– Kaip laikosi Kreivoji Žvaigždė? – paklausė, norėdamas pakeisti temą.

Upės klan vadas atrodė nusilpęs, jau leisdamas Perkūno klanui prisiglausti jo stovykloje, o šiąnakt greta Tigro Žvaigždės atrodė dar senesnis, negu Ugniaširdis prisiminė. Gal ir nieko stebėtino. Upės klan vadui teko spręsti, ką daryti, kai potvynis išvarė jo kates iš stovyklos ir kai ėmė trūkti grobio, nes dvikojų šiukšlės užnuodijo upę. Be to, Pilkadryžio mylimoji Sidabrinė Srovė buvo Kreivosios Žvaigždės duktė, ir jos mirtis sukėlė jam daug sielvarto.

– Laikosi, – atsakė Ūkana. – Pastaruoju metu daug patyrė. Bet man didesnę susirūpinimą kelia Pilkuolė, – pridūrė, paminėdama

katę, kuri ją augino nuo mažumės. – Dabar ji visiškai nukaršusi. Būgštauju, kad netrukus iškeliaus į Žvaigždės klaną.

Ugniaširdis mielai būtų lyžtelėjęs jaunąją valdovę, kad ji apsiramintų, bet nežinojo, ar Upės klan katei patiks kito klan katės paguoda. Be Pilkuolės, Ugniaširdis vienintelis žinojo, kad nusenusi Upės klan katė nėra tikroji Ūkanos ir jos brolio Akmenkailio motina. Jų tėvas, Ažuolo Šerdis, atnešė juos į Upės klaną, kai juodu buvo dar mažučiai kačiukai, ir Pilkuolė sutiko jais pasirūpinti. Tikroji jų motina – Melsvoji Žvaigždė.

Ugniaširdis kažką užjaučiamai sumurmėjo ir atsisveikino su Ūkana. Negalėjo atsikratyti nuojaustos, kad abiem klanams dėl Melsvosios Žvaigždės paslapties vis dar gresia bėda.